

РЕШЕНИЕ

№ 5673

гр. София, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 13.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4416** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Ц., против Решение №ПИ-158/26.04.2023 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) София на Националната агенция за приходите (НАП), с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на разпореждане изх. №С23022-137-0003158/06.04.2023 г., издадено от А. Д. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП София.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради нарушение на процесуалните правила и противоречие с материалния закон и при нарушение на изискванията за форма. С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата и да отмени оспорваното решение на директора на ТД на НАП и атакуваното разпореждане на публичния изпълнител, като се произнесе по същество за отписване на задълженията по изпълнителното дело и прекратяване на същото и върне преписката на публичния изпълнител.Претендира присъждане на разноски за водене на делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да я отхвърли и да потвърди решението на директора на ТД на НАП София. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата,

възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

В ТД на НАП София, дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“ срещу жалбоподателя „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. с общ размер на задълженията от 10 323.87 лв. към 09.12.2016 г. и е издадено Съобщение за доброволно изпълнение изх. № С160022-048-0093892/09.12.2016 г. С Разпореждане за присъединяване с изх. № С170022-105-0310109 от 30.11.2017 г. (л. 125) и с изх. № С180022-105-0301112 от 02.10.2018 г. (л. 117) са присъединени по образуваното изпълнително дело подробно описани публични задължения.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С170022-022-0076882/30.11.2017 г. (л. 124) на публичен изпълнител е наложен запор върху налични и постъпващи суми по конкретно посочена банкова сметка, находяща се в ТБ „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД (ПИБ АД), за обезпечаване на задължение в размер на 12 534,14 лв. (главница и лихва) към 30.11.2017 г. Издадено е запорно съобщение с изх. № С170022-146-0014604/30.11.2017 г., което е връчено на банката на 06.12.2017 г. (л. 32). От ТБ ПИБ АД са отговорили, че сметката на лицето е блокирана с посочения размер при бъдещи постъпления, тъй като по същата няма наличност. На 23.03.2021 г., е издадено Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. № С210022-029-0009929/23.03.2021 г., връчено на банката на 30.03.2021 г. (л. 115). От ТБ ПИБ АД са отговорили, че по сметката няма наличност.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С220022-022-0022161/06.04.2022 г. е наложен запор на длъжника върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите в ТБ ПИБ АД, за размер от общо 16 889,60 лева (главница и лихви), към 06.04.2022 г. Изпратеното запорно съобщение с изх. №С220022-003-0016877/06.04.2022 г. е връчено на банката на 12.04.2022 г. (л. 109). Постановлението е съобщено по електронен път на задълженото лице на 06.04.2022 г. На 13.03.2023 г. в ТД на НАП София е постъпило възражение с вх. № С230022-000-0121230/13.03.2023 г. от „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД с искане задълженията по образуваното изпълнителното дело за периода от 2012 г. до 2017 г. да бъдат погасени по давност.

След извършена преценка относно основателността на подаденото възражение, на 06.04.2023 г. публичният изпълнител е издал разпореждане с изх. № С230022-137-0003158/06.04.2023 г., с което е отказано погасяване на публични задължения в размер на 13 698,63 лв., в това число главница и лихва. Посочено е, че са налице обстоятелства, спиращи давността по отношение на задълженията произтичащи от декларации Обр. 6 за ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ, данък по ЗДДФЛ, както и относно публичните задължения за ДДС и за корпоративен данък.

Цитираното разпореждане на публичен изпълнител при ТД на НАП София е оспорено по административен ред, като с решение № ПИ-158/26.04.2023 г., директорът на ТД на НАП София е оставил без уважение като неоснователна жалбата на „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД.

В решението си директорът на ТД на НАП е отговорил на наведените с жалбата възражения, които са повторени и с жалбата пред съда. Конкретно е приел за правилни изводите на публичния изпълнител, че по отношение непогасените публични задължения, възникнали в периода 2012 - 2016 г., включително, в

5-годишния давностен срок са били предприети действия по обезпечаване. На 30.11.2017 г. е издадено ПНОМ, следователно давността е спряна, на основание чл.171, ал.2, т.5 от ДОПК. Именно решение № ПИ-158/26.04.2023 г. на директорът на ТД на НАП София е предмет на настоящето дело.

Ответникът представя цялата административна преписка по издаване на оспореното решение, включително заверени копия на документите по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г., както и писмени доказателства, представени от процесуалния представител на ответника – съдебно решение № 1311/28.02.2023 г., по адм. дело № 5986/2022 г. по описа на АССГ. По искане на жалбоподателя от ответника е изискано и прието Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. № С210022-029-0009929/23.03.2021 г. – в оригинал (л. 170). В изпълнение на дадените от съда указания по делото е представено и прието писмо от ТБ ПИБ АД, с посочена информация, че на 30.03.2021 г. в търговската банка е получено разпореждане за изпълнение на запорно съобщение, издадено по Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-022-0076882/30.11.2017 г.

При така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав, при извършената служебно проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, намира, че същата е допустима - подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 268 ДОПК и след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред. Разгледана по същество, съдът намира следното:

Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност. Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му.

Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му, впдещи до неговата незаконосъобразност, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по чл. 267 от ДОПК.

Между страните няма спор по фактите. Безспорно е, че вземанията, послужили като основание за образуване на изпълнителното дело са публични държавни вземания, установени окончателно по основание и размер. В случая публичните задължения за периода 2012-2016 г. включително са установени, както следва: с декларации обр. 6 за ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ и ДДФЛ; със справки-декларации по ЗДДС за м.12.2012 г., м.02.2013 г., м.04.2014 г., м.09.2015 г., м.11.2015 г.; с данъчна декларация по ЗКПО за периода 01.01.2012 г. - 31.12.2012 г. Няма спор, че задълженията не са платени.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП е налице изтекла погасителна давност за задълженията за периода от 2012 г. до 2016 г., включително. Сочи, че с наложеният на 06.12.2017 г. запор на банкова сметка е прекъсната давността. Считано от 07.12.2017 г. е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок, който е изтекъл на 07.12.2022 г., поради липсата на извършени изпълнителни действия от страна на публичния изпълнител.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат протичането на давността за процесните задължения.

Принудителното изпълнение върху вземания като процесните може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал.2, т.2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на публичното вземане, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал.1 ДОПК). Преди това компетентният публичен изпълнител е длъжен да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал.1 ДОПК. С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на съобщение по чл. 221, ал.1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, което следва от систематичното им място в Раздел IV “Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“.

Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано в Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал.3), също представлява негово действие, но не непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание (чл. 172, т. 5 ДОПК) за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал.1 ДОПК.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“. Основанията за спиране и прекъсване давността са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В случая публичните задължения на жалбоподателя са установени въз основа на:

1. декларация, обр. № 6 за:

- данък върху доходите на физически лица за м.11.2012 г. и задълженията за ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ, данък върху доходите на физически лица за м.12.2012 г. са с дата на доброволно плащане през 2013 г., но очевидно това не е било сторено, понеже през 2016 г. е образувано изпълнителното дело. За тези задължения давността започва да

тече от 01.01.2014 г., а 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2019 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК;

- ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ за период м.12.2013 г. и задълженията за ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ, данък върху доходите на физически лица, за м.01.2014 г., м.02.2014 г., м.03.2014 г., м.04.2014 г., м.05.2014 г., м.06.2014 г., м.07.2014 г., м.08.2014 г., м.09.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г. са с дата на доброволно плащане през 2014 г., но очевидно това не било сторено, понеже през 2016 г. е образувано изпълнителното дело. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2015 г., а 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2020 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК;

- ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ, данък върху доходите на физически лица, за м.10.2015 г. и за м.11.2015 г. са с дата на доброволно плащане през 2015 г., но очевидно това не било сторено, понеже през 2016 г. е образувано изпълнителното дело. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2016 г., а 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2021 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК;

- ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ, данък върху доходите на физически лица, за м.12.2015 г. и за м.01.2016 г., м.02.2016 г., м.03.2016 г., са с дата на доброволно плащане през 2016 г., но очевидно това не било сторено, понеже на 09.12.2016 г. е образувано изпълнителното дело. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2017 г., а 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2022 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК.

2. СД по ЗДДС:

- задълженията за ДДС за период м. 12.2012 г. са с дата на доброволно плащане през 2013 г., а давността започва да тече от 01.01.2014 г., като срокът по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2019 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал. 2 ДОПК;

- задълженията за ДДС за период м.04.2014 г., са с дата на доброволно плащане през 2014 г., а давността започва да тече от 01.01.2015 г., като срокът по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2020 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК;

- задълженията за ДДС за период м.09.2015 г. и за м.11.2015 г., са с дата на доброволно плащане през 2015 г., а давността започва да тече от 01.01.2016 г., като срокът по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2021 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК.

3. данъчна декларация по ЗКПО – за корпоративният данък за 2012 г. е с дата на доброволно плащане през 2013 г., а давността започва да тече от 01.01.2014 г., като срокът по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2019 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК.

Видно от приложените по делото документи, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0076882/30.11.2017 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по конкретна банкова сметка, находяща се в ТБ

„ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, за сумата от 12 534,14 лв. (главница и лихва) към 30.11.2017 г. В отговор на изпратено заповорно съобщение с изх. № С170022-146-0014604/30.11.2017 г. от ТБ ПИБ АД уведомяват публичния изпълнител, че заповорът е наложен, като банковата сметка няма наличност (л.32 от делото). Следва да бъде прието, че с цитираното постановление давността по чл. 171, ал.1 ДОПК, по отношение всички, дефинирани по – горе публични задължения е спряла да тече. В тази връзка правилно решаващият орган е приел, че по отношение всички посочени по – горе публични задължения 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му, на основание разпоредбата на чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК. В цитираната разпоредба законодателят, освен че не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, не ги е разграничил и във връзка с момента на налагане – дали са наложени преди образуването на изпълнително дело или след това. Поради което заповорът на длъжника, като вид обезпечителна мярка, също осъществява хипотезата на разглежданата правна норма.

За пълнота на изложението и в съответствие с твърденията, изложени в оспореното решение, съдът обръща внимание, че давността се спира с налагането на обезпечителните мерки, а моментът на налагането не винаги съвпада с момента на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Моментът на налагането на обезпечителната мярка зависи от нейния вид и е нормативно установен в ДОПК - чл. 202 и сл. В процесния случай като обезпечителна мярка е наложен заповор на банкови сметки в търговска банка, поради което в съответствие с нормата на чл. 202, ал.1 от ДОПК заповорът се смята наложен от часа в деня на връчване на заповорното съобщение на банката. Видно от доказателствата по делото заповорното съобщение по постановлението от 30.11.2017 г. е било връчено на търговската банка на 06.12.2017 г., а по постановлението от 06.04.2022 г. заповорното съобщение е връчено на 12.04.2022 г. За така наложените обезпечителни мерки липсват доказателства, а и не се твърди да са били оспорени по административен и съдебен ред. Възражението, че в ПНОМ липсва подробно индивидуализиране на задълженията по изпълнителни основания е извън предмета на настоящото дело. От друга страна, правилно решаващият орган е приел, че е спазено изискването на чл. 196, т.5 от ДОПК - в постановленията е посочен размерът на публичното задължение във вид на главница и лихва към даден период. В допълнение следва да се отбележи, че длъжникът разполага с възможност да поиска информация от публичния изпълнител за начина, по който са определени задълженията му, респективно – вида и размера им.

В случая не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок. Според разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността. В конкретния случай за най-старите задължения по изпълнителното дело 10-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2014 г., тъй като същите е следвало да се платят през 2013 г., и към настоящия момент не е изтекъл.

По изложените съображения, настоящият съд намира, че жалбата е

неоснователна и недоказана и следва да бъде охвърлена.
С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.
Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл.161, ал. 1 ДОПК,
Административен съд София - град, I отделение, 65 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД против решение № ПИ-158/26.04.2023 г. на директора на ТД на НАП София, с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на разпореждане изх. № С23022-137-0003158/06.04.2023 г., издадено от публичен изпълнител при същата териториална дирекция.
ОСЪЖДА „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: